

การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

The Development of Academic Collaborative Networks Management Model
of Private School in Primary Education under Office of
Commission Private Education in the Northeastern

จิระศักดิ์ สร้อยคำ^{1,*}, ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร²,
ทงศ์ศักดิ์ คุ่มไชน้ำ² และพรเทพ เสถียรนพแก้ว²
Jirasak Sroykham^{1,*}, Sakthai Surakitbawon²,
Tanongsak Koomkhinam² and Pornthep Satiennopaklo²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 2) การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ 3) ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 4) ยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วย การวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัย การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 8 คน การศึกษารายกรณี จากผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเอกชน 2 แห่ง จำนวน 2 คน การใช้เทคนิคเดลฟาลแบบปรับปรุง จำนวน 3 รอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง และการสำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้รับใบอนุญาต ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ และหัวหน้าฝ่ายวิชาการโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 588 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ มัธยฐาน และพิสัยระหว่าง ควอไทล์

¹ นักศึกษาลัทธิสุตรปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษาและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร 47000
Ph.D. Student in Educational Administration and Development, Sakon Nakhon Rajabhat University, Sakon Nakhon
47000, Thailand

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร 47000
Faculty of Education, Sakon Nakhon Rajabhat University, Sakon Nakhon 47000, Thailand

*Corresponding author, email: aunubannikom@gmail.com

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านปัจจัยเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ มี 5 องค์ประกอบย่อย 2) ด้านกระบวนการขอบเขตและขั้นตอนวิธีการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการมี 6 องค์ประกอบย่อย และ 3) ด้านผลลัพธ์ มี 5 องค์ประกอบย่อย

2. การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง 3 รอบ พบว่า รอบที่ 1 การศึกษาองค์ประกอบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยตามเกณฑ์ร้อยละ 80 รอบที่ 2 การพัฒนารูปแบบและรอบที่ 3 การตรวจสอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

3. ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมโดยรวมในระดับมาก

4. ยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยืนยัน ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากการประชุมกลุ่มมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และเป็นประโยชน์

คำสำคัญ: รูปแบบ การจัดการเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการ โรงเรียนเอกชน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ABSTRACT

The objectives of this study were to 1) develop an academic collaborative network management model; 2) assess the appropriateness of the developed model and 3) create a manual on the developed model. The study was conducted in a mixed-method research, namely an analysis of relevant documents and researches, an interview with 8 professionals, a case study of 2 private school licensees from 2 private schools, a 3-round application of Delphi's modified techniques from 21 experts selected through purposive sampling and an opinion survey from a sample group that consisted of 588 private school licensees, directors, managers and head teachers of academic section for basic education level in private schools in the academic year B.E. 2017, selected through multi-stage sampling. The research tools were an interview form and a 5-level rating scale questionnaire. Statistics implemented in data analysis were mean, standard deviation, percentage, median and interquartile range.

The results of the study found that:

1. The developed academic collaborative network management model for private schools in basic education level under the Office of the Private Education Commission in the North-eastern Region of Thailand comprised 3 factors, which were 1) 5 sub-factors on academic collaborative network; 2) 6 sub-factors on the process, scope, procedures and approaches in academic collaborative network management; 5 sub-factors in the result.

2. The overall appropriateness of the developed model was at a high level.

3. The opinion from expert group meeting confirmed that the author's manual on the developed model was appropriate, possibility and usefulness for implementation.

Keywords : Model, Network Management, Academic Collaboration, Private School, Basic Education Level

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอภาคกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงต่อเนื่องและมีคุณภาพโดยไม่ต้องมีค่าใช้จ่าย (พิธีรัฐ เทพไกรวัล, 2554, น. 1) จากนโยบายการปฏิรูปการศึกษาได้กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้คือ ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กร ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ๆ สร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชน การพัฒนาเยาวชน และบุคลากรในชุมชนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคมด้วยการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการรวมทั้งวิธีสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เป็นการเปลี่ยนรูปแบบการบริหารและจัดการศึกษาจากเดิมที่โรงเรียนจัดการศึกษาแต่เพียงลำพังเป็นการเปิดโอกาสให้องค์กรหน่วยงานต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ส่งผลให้โครงสร้างการจ้องค์กรของโรงเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีสายบังคับบัญชา ไปสู่การจ้องค์กรแบบเครือข่าย (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2545, น. 37)

เสรี พงศ์พิศ (2548, น. 202) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทำงานเป็นเครือข่ายไว้หลายประการที่สำคัญ เช่น ก่อให้เกิดผลบางอย่างที่ใครคนเดียวยังทำไม่ได้ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ร่วมมือกันทำแบ่งงานกันทำ ลดงานที่ซ้ำซ้อนและลดการสิ้นเปลืองทรัพยากร ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ แรงบันดาลใจและทักษะต่าง ๆ และทำให้เกิดความสามัคคีให้กำลังใจกันและช่วยกันในรูปแบบต่าง ๆ

จึงเห็นได้ว่าเครือข่ายจะสามารถแก้ปัญหาหลายอย่างได้ และส่งเสริมให้การทำงานเกิดผลดีมีประสิทธิผลมากขึ้น การสร้างเครือข่ายเป็นการเปิดโอกาสให้กับสมาชิกในองค์กรได้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งบทเรียน

และประสบการณ์กับบุคคลหรือองค์กรนอกหน่วยงานของตนลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน เกิดความร่วมมือในการทำงานในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันเสมือนเปิดประตูสู่โลกภายนอก เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันพบว่า เครือข่ายที่มีอยู่ใช้วิธีการดำเนินงานที่สืบทอดกันมาเป็นวัฒนธรรมภายในในกลุ่มคนหน่วยงานหรือองค์กรเดียวกัน มีลักษณะไม่ต่างจากการปิดประเทศที่ไม่มีการติดต่อกับภายนอก มีการดำเนินงานภายในกรอบแนวคิดแบบเดิมอาศัยข้อมูลข่าวสารที่ไหลเวียนอยู่ภายใน ใช้ทรัพยากรหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่พอจะหาได้ใกล้มือ หรือถ้าจะออกแบบใหม่ก็ใช้เวลานานมาก จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนางานยิ่งและอาจแก้ปัญหาที่ซับซ้อนไม่ได้ ดังนั้นการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจึงมีความสำคัญต่อสถานศึกษาที่ส่งผลให้การจัดการศึกษาเกิดคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดไว้

การวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากทำให้เกิดความร่วมมือทางวิชาการยังเป็นการเปิดโอกาสให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษา เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และการร่วมกันดำเนินการพัฒนาการศึกษาที่ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียนในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อร่างองค์ประกอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
2. การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ
4. เพื่อยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 ร่างองค์ประกอบประกอบด้วย 1) วิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) สัมภาษณ์ทรงคุณวุฒิ 8 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือในการวิจัยมีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การหาคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาเพื่อหาค่าความสอดคล้องและความเที่ยงตรงกับสิ่งที่ต้องการจะวัด คือ ค่า IOC พิจารณาจากค่า IOC ที่มากกว่า 0.50 ขึ้นไป ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสม มีค่าเท่ากับ 0.80-1.00 ทุกข้อถือว่าใช้ได้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544, น. 95) ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบ ใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง 3 รอบ สอบถามผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 คน เครื่องมือในการวิจัยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามมีลักษณะ 2 ตัวเลือก และแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ การหาคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน พิจารณาเพื่อหาค่าความสอดคล้องและความเที่ยงตรงกับสิ่งที่ต้องการจะวัด คือ ค่า IOC พิจารณาจากค่า IOC ที่มากกว่า 0.50 ขึ้นไป ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสม มีค่าเท่ากับ 0.80-1.00 ทุกข้อถือว่าใช้ได้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544, น. 95) สถิติที่ใช้ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้รับใบอนุญาตของโรงเรียนเอกชน 196 คน ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้จัดการโรงเรียน 196 คน และหัวหน้าฝ่ายวิชาการ 196 คน รวมทั้งสิ้น 588 คน วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือในการวิจัยมีลักษณะ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ระยะที่ 4 ยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการใช้วิธีการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 14 คน วิธีเลือกแบบเจาะจงแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิจัย ดังนี้

1. องค์ประกอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ด้านปัจจัยสนับสนุน มี 5 องค์ประกอบย่อย 2) ด้านขอบข่ายกระบวนการ มี 6 องค์ประกอบ และ 3) ด้านผลลัพธ์ มี 5 องค์ประกอบย่อย
2. การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง 3 รอบ พบว่า รอบที่ 1 ศีรษะองค์ประกอบผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยตามเกณฑ์ร้อยละ 80 รอบที่ 2 การพัฒนารูปแบบและรอบที่ 3 การตรวจสอบรูปแบบผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับรูปแบบ
3. การตรวจสอบความเหมาะสมรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมโดยรวมในระดับมาก
4. ยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ 14 คน พบว่า มีความคิดเห็นเหมาะสม ความเป็นไปได้ และเป็นประโยชน์

อภิปรายผล

ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. องค์ประกอบรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ 1) ปัจจัยเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการด้านที่มีความเหมาะสมมากกว่าด้านอื่น ๆ คือ ด้านวิสัยทัศน์และเป้าหมาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เป้าหมายที่กำหนดทำให้เกิดผลในทางวิชาการร่วมกันต่อการมีส่วนร่วมของโรงเรียนในเครือข่าย มีความชัดเจนและมีความเป็นไปได้ วิสัยทัศน์และเป้าหมายจะสร้างพลังให้กับองค์กรทำให้องค์กรมีการรวมพลังมุ่งไปในทิศทางเดียวกันโดยมีแนวทางดำเนินการเพื่อให้บรรลุความต้องการในอนาคตของการกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับ สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์ (2554, น. 8) กล่าวว่าวิสัยทัศน์มีความสำคัญ 5 ประการ คือ 1) กำหนดทิศทางขององค์กร 2) สมาชิก

ทุกคนมีจุดหมายปลายทาง 3) กระตุ้นให้สมาชิกมีความรู้สึก
น่าสนใจ 4) มีความผูกพัน มุ่งมั่น มีเป้าหมายเพื่อคุณภาพ
ของผลงานที่ปฏิบัติ และ 5) กำหนดมาตรฐานขององค์กร
ให้มีคุณภาพ มีความเป็นเลิศในทุกด้านในการพัฒนา
วิสัยทัศน์ 2) ปัจจัยด้านขอบข่ายกระบวนการ มี 6 ด้านคือ
1) การพัฒนาหลักสูตร 2) การพัฒนาบุคลากร 3) การนิเทศ
การศึกษา 4) การจัดการเรียนรู้ 5) การวัดผล ประเมินผล
และ 6) สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ทุกด้าน
มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยด้านการพัฒนาหลักสูตร
มีความเหมาะสมมากกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากการ
พัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการดำเนินงานให้ทันต่อการ
เปลี่ยนแปลงของสังคม สอดคล้องกับ สำนักงานคณะ
กรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550, น. 35) ได้เสนอว่า
หลักสูตรคือการจัดการประมวลประสบการณ์ที่มีความสำคัญ
ต่อการบริหารงานวิชาการอย่างยิ่ง เป็นการกำหนดทิศทาง
ในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับ
ธีระพร อายุวัฒน์ (2552, น. 107) กล่าวไว้ว่า การพัฒนา
หลักสูตรเป็นงานที่ต้องทำอย่างเป็นระบบ การพัฒนา
หลักสูตรสถานศึกษามีความสำคัญต่อการช่วยพัฒนา
ผู้เรียนในทุก ๆ ด้านให้บรรลุคุณลักษณะอันพึงประสงค์
และจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา 3) ด้านผลลัพธ์ พบว่า
มีความเหมาะสมกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะว่า คุณภาพ
การศึกษา มีคุณลักษณะตามที่กำหนดตามมาตรฐาน และ
ได้การยอมรับจากชุมชนและสังคมสอดคล้องผลการศึกษา
เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545, น. 100) ในประเด็นที่ว่า
ผลของเครือข่ายทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่
เกิดผลต่อการพัฒนางานเกิดความคิดริเริ่มหรือแนวคิด
ใหม่ ๆ ในการทำงาน

2. การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่าย
ความร่วมมือทางวิชาการ โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบ
ปรับปรุง 3 รอบ พบว่า รอบที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบ
ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยตามเกณฑ์ร้อยละ 80 รอบที่ 2 การ
พัฒนารูปแบบและรอบที่ 3 การตรวจสอบรูปแบบ
ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับรูปแบบการ
จัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ทั้งนี้เนื่องจาก
เทคนิคเดลฟายเป็นเทคนิควิธีการวิจัยที่เป็นกระบวนการ

รวบรวมความคิดเห็นและการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญที่
ตอบแบบถามที่สอดคล้องกันอย่างเป็นระบบ (สุปราณี
ภูวงษ์, 2553, น. 50) สอดคล้องผลการศึกษานงกรณ์ฤทธิ
กิตติภวิน (2556, น. 183) ได้ดำเนินการขั้นตอนเดลฟาย
แบบปรับปรุง 3 รอบ คือ รอบที่ 1 ร่างองค์ประกอบ รอบที่ 2
พัฒนารูปแบบและรอบที่ 3 ตรวจสอบรูปแบบ โดยใช้
ผู้เชี่ยวชาญลงความคิดเห็นความสอดคล้องเหมาะสมของ
รูปแบบ

3. การตรวจสอบความเหมาะสมรูปแบบที่ผู้วิจัย
พัฒนาขึ้น พบว่า โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นผ่านกระบวนการ
พัฒนารูปแบบหลายขั้นตอนสอดคล้องกับการศึกษาของ
รุ่งรัชดาพร เวระชาติ (2548, น. 92-93) ซึ่งการศึกษาสำรวจ
ข้อมูลเบื้องต้น จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้ง
การวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและเสนอแนะ
การนำไปใช้ โดยการสร้างคู่มือสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง

4. ยืนยันการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการ
เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
14 คน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าคู่มือ มีความ
เหมาะสม ความเป็นไปได้ และเป็นประโยชน์ ทั้งนี้เนื่องจาก
การจัดทำคู่มือได้มีการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อระดม
ความคิดเห็นประกอบของโครงสร้างคู่มือ ผลการประชุม
มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้และเป็นประโยชน์ สอดคล้อง
กับผลการวิจัยของรุ่งรัชดาพร เวระชาติ (2548, น. 93-93)
ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการบริหารคุณภาพทั้งองค์การ
ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ผลการวิเคราะห์หาความ
เหมาะสมของรูปแบบการบริหารคุณภาพทั้งองค์การของ
สถานศึกษาขั้นพื้นฐานความเหมาะสม ความเป็นไปได้และ
ประโยชน์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานต้นสังกัดที่เกี่ยวข้องควรนำรูปแบบ
การจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ไปใช้ในการ
พัฒนาคุณภาพเครือข่ายโรงเรียน เพื่อให้เกิดคุณภาพ
การศึกษา และพัฒนาเครือข่ายโรงเรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 เพื่อประโยชน์ทางวิชาการและการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรนำรูปแบบที่ได้จากการวิจัยนี้ไปทดลองใช้ในการบริหารจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น

2.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของควรจัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินงานเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2.3 กลุ่มเครือข่ายโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สามารถนำผลจากการวิจัยที่ได้ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการเครือข่ายให้มีการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยและพัฒนากระบวนการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของสถานศึกษา

3.2 ควรนำรูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในการบริหารงานของเครือข่ายโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ

เอกสารอ้างอิง

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2545). *การจัดการเครือข่าย: กลยุทธ์สำคัญสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ชัคเซต มีเดีย.

ณรงฤทธิ์ กิตติกวิน. (2556). การสำรวจความคิดเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาชีวเวชศาสตร์เกี่ยวกับสมรรถนะของแพทย์อาชีวเวชศาสตร์ในประเทศไทยด้วยเทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง. *วารสาร ธรรมชาติศาสตร์เวชสาร*, 13(2), น. 181-194.

ธีระพร อายุวัฒน์. (2552). *แนวปฏิบัติที่เป็นเลิศในการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานขนาดเล็ก (วิทยานิพนธ์ดุสิตบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร)*.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545. สืบค้นเมื่อ 21 ธันวาคม 2560, จาก <http://www.bps2.moe.go.th>.

พิสิฐ เทพไกรวัล. (2554). *การพัฒนาารูปแบบการจัดการเครือข่ายความร่วมมือเพื่อคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก (วิทยานิพนธ์ดุสิตบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น)*.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่งรัชดาพร เวระชาติ. (2548). *การบริหารงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3), สงขลา: นำศิลป์โฆษณา.

สมศักดิ์ ดลประเสริฐ. (2544). การประกันคุณภาพการศึกษา: พลังและความหวัง. *วารสารปฏิรูปการศึกษา*, 1(12), น. 8-9.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). *คู่มือปฏิบัติงานด้านการบริหารทั่วไป สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ. 2550*. กรุงเทพฯ: ชุมชนุเม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เสรี พงศ์พิศ. (2548). *เครือข่าย : ยุทธวิธีเพื่อประชาคมเข้มแข็ง ชุมชนเข้มแข็ง*. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน.

สุปราณี ภูวงษ์. (2553). *เทคนิคเดลฟาย*. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2560, จาก <https://data.bopp-obec.info/>